

not vinde flere og flere Tilhængere, naar man kommer til at se paa Forholdene, som de virkelig ere.

Buff: Der er en Ting, tænker jeg, som vi alle kunne blive enige om — endog den højtærede Minister er jo enig med os derom — og det er, at den Egn der ude, som nu flere Gange er bleven bestreven, kan trænge til en Bane. Men det forekommer mig, at for den Hidsigthed, hvormed de ærede Forslagsstillere tage paa den Sag, det ærede Medlem fra Esbjerg (Bluhme) iberegnet, er der givet et meget nyttigt kølende Pulver af den højtærede Indenrigsminister. Efter at vi have hørt ham, kunne Forslagsstillerne tage Sagen med temmelig Ro, de kunne være ganske rolige for, at de i alt Fald foreløbig ingen Bane faa. Vi have nu af den højtærede Indenrigsminister hørt, hvad vi for Resten kunde have sagt os selv i Forvejen, at inden man fik oplydt, i alt Fald nogenlunde, Loven af 1894, hvor alle disse 29 Baner bleve maakkede sammen paa den Maade, som da skete, kunne de ærede Medborgere i Bestyrelsen være rolige for, at de ikke faa nogen Bane. Jeg skal derfor ikke forlænge Debatten væsentlig, men jeg vil dog sige, at hvis der var Tale om, at vi kunde faa en af disse Baner, vilde jeg have tilladt mig at stille et Vædringsforslag, navnlig til det af det ærede Medlem for Esbjerg forelagte Forslag. Det ærede Medlem for Esbjerg siger, at det er Landboerne, det kommer an paa, og slet ikke Købstæderne. Men jeg tror ikke, det ærede Medlem vil nægte, at han i alt Fald gerne først og fremmest vil se efter Esbjergs Interesse (Bluhme: Hør!). Ja! Altsaa, det er jo ikke værd at stille sig saa hellig an og sige, at det er først og fremmest Landboerne, det gælder om at gøre noget for, naar det virkelige Forhold er det, at det først og fremmest gælder om at gøre noget for Esbjerg. Nu er der ikke et Medlem, er jeg overbevist om, der har noget imod at gøre, hvad der med Billighed og Rimelighed kan gøres for Esbjerg. Vi ere alle enige om paa hvert eneste Punkt at gøre, hvad vi kunne, for at vore Udsørelsesforhold kunne blive saa heldige som muligt, og vi ere alle, i Særdeleshed vi Syder, glade ved, at vi i Esbjerg — saa vidt vi kunne dømme efter den Mar-

række, der er forløben, siden Esbjerg-Havn blev anlagt — have en nogenlunde isfri Havn. Der er ikke Tale om, at der er nogen, som paa nogen Maade vil gaa Esbjerg for nær. Men naar det ærede Medlem overfalder en Naboby som Varde — det vil vel for øvrigt det ærede Medlem for Varde (S. Sørensen) svare paa — paa den Maade, som han i Dag gjorde i sit Foredrag, forekommer det mig virkelig, at han gaar uden for det berettigede. Han har sandelig ikke noget at beklage sig over i det Stykke. Foruden at vi sætte en Mængde Penge i Havnen — selvsølgelig i vor egen Interesse, saa jeg forlanger ikke noget godskrevet i den Forstand — maa det ærede Medlem jo vide, at vi hjælpe Esbjerg paa mangfoldige Maader. Hvor mange Hundrede Tusinde Kroner var det ikke, at Esbjerg fik til Laans i Fjor af Statskassen til en meget billig Rente, som de ikke kunde have faaet noget andet Sted end netop i Statskassen? Med hvor mange Tusinde Kroner have vi ikke hjulpet til Udvidelse af Esbjerg Kirke? Og saaledes have vi paa alle Punkter vist Henlynt over for Esbjerg, ikke alene Esbjerg-Havn men ogsaa Esbjerg By, saa det ærede Medlem har ikke nogen som helst Ret til at gaa saa vidt, at han nu endda vil anklage Ribe Amtmand for Indenrigsministeren. Det var jo en Anklage for de blasfemiske Udtalelser, som han skulde være kommen med ved det berømte Møde, hvor han omskrev en Formular, der bruges i alt Fald ved de protestantiske Begravelseser, og nu vilde det ærede Medlem gaa saa vidt i sit Had og sin Afsky for Naboerne, at han endog anklagede den Ribe Stiftamtmand for Indenrigsministeren. Nej, jeg vil sige til det ærede Medlem, at der er ingen, der vil gøre Esbjerg Fortræd. I vor egen Interesse, for Landbrugets Skyld, vilde vi gerne have Havnen udvidet og udbygget. Men naar der er Tale om at lægge en Baneovre i den Del af Landet — og selv den højtærede Indenrigsminister indrømmede, at der maatte lægges en Bane der — tror jeg, det vil være i Landbrugets velforstaede Interesse at lade den udmunde i Bramminge i Stedet for i Esbjerg. Det maa dog vel betyde noget, at Ministeriet i sin Tid satte i høj Grad Pris paa at faa en Bane fra Bramminge til Landgrønsen,